VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2011. gada 24. maijā *

Apvienotās lietās T-109/05 un T-444/05

***Navigazione Libera del Golfo Srl* (*NLG*)**, agrāk — *Navigazione Libera del Golfo SpA*, Neapole (Itālija), ko pārstāv S. Ravenna [*S. Ravenna*], un A. Abate [*A. Abate*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv P. Kosta de Oliveira [*P. Costa de Oliveira*] un V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Itālijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz M. Fjorilli [*M. Fiorilli*], *avvocato dello Stato*, pēc tam — M. Fjorilli un R. Adams [*R. Adam*], pārstāvis, un visbeidzot — I. Bruni [*I. Bruni*], *avvocato dello Stato*,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv B. Drīsens [*B. Driessen*] un A. Vitro [*A. Vitro*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā T-444/05,

un

Caremar SpA, Neapole, ko sākotnēji pārstāvēja Dž. M. Roberti [*G. M. Roberti*], A. Franki [*A. Franchi*] un Dž. Beliti [*G. Bellitti*], pēc tam — Dž. M. Roberti, Dž. Beliti un I. Peredžo [*I. Perego*], advokāti,

persona, kas iestājusies lietā T-109/05 un T-444/05,

par lūgumu atcelt Komisijas 2005. gada 3. februāra Lēmumu D(2005) 997 un 2005. gada 12. oktobra Lēmumu D(2005) 9766, ar kuriem prasītājai ir atteikta piekļuve datiem, kas nav norādīti Komisijas 2004. gada 16. marta Lēmuma 2005/163/EK par valsts atbalstu, ko Itālija ir piešķīrusi kuģošanas sabiedrībām *Adriatica*, *Caremar*, *Siremar*, *Saremar* un *Toremar* (*Gruppo Tirrenia*) (OV 2005, L 53, 29. lpp.), publicētajā versijā.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs O. Cūcs [*O. Czúcz*], tiesneši I. Labucka un K. O'Higinss [*K. O'Higgins*] (referents),

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 1. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Atbilstoši EKL 255. pantam:

"1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.

2. Padome saskaņā ar 251. pantā minēto procedūru divos gados pēc Amsterdamas Līguma stāšanās spēkā nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

3. Katra iepriekš minētā iestāde savā reglamentā paredz īpašus noteikumus par piekļuvi tās dokumentiem."

2 EKL 287. pantā ir noteikts:

"Kopienas iestāžu locekļi, Kopienas komiteju locekļi, ierēdņi un pārējie Kopienas darbinieki, arī beiguši pienākumu izpildi, nedrīkst izpaust informāciju, uz ko attiecas

pienākums glabāt dienesta noslēpumus, jo īpaši informāciju par uzņēmumiem, to darījumu attiecībām un to ražošanas izmaksām."

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) ir noteikti EKL 255. pantā paredzētās piekļuves šo iestāžu dokumentiem principi, nosacījumi un apjoms.

4 Regulas Nr. 1049/2001 1. panta ar nosaukumu "Mērķis" a) punktā ir noteikts, ka tajā ir paredzēts "noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt [EKL] 255. pantā paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem".

5 Šīs regulas 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus."

6 Atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktam tās mērķiem "dokuments" tiek definēts kā "jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus".

7 Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, kurā ir noteikti izņēmumi no piekļuves tiesībām, ir noteikts šādi:

"[..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm [sabiedrības prioritārām interesēm].

[..]

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

7. Izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot arī pēc šā termiņa."

8 7. pantā ar nosaukumu "Sākotnējo pieteikumu izskatīšana" ir paredzēts:

"1. Pieteikumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem izskata ātri. Pieteikuma iesniedzējam nosūta saņemšanas apstiprinājumu. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus, kā arī informē pieteikuma iesniedzēju par viņa tiesībām iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar šā panta 2. punktu.

2. Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju.

[..]"

9 Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktā ir noteikts:

"Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde, ievērojot nosacījumus, kas izklāstīti attiecīgi [EKL] 230. un 195. pantā, informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, proti, tiesvedības uzsākšanu pret iestādi vai sūdzības iesniegšanu ombudam."

10 Tāpat arī Padomes 1999. gada 22. marta Regulā (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), ir noteiktas procedūras, kas piemērojamas, Eiropas Komisijai īstenojot savas EKL 88. pantā piešķirtās pilnvaras lemt par valsts atbalsta saderīgumu ar kopējo tirgu.

11 Regulas 659/1999 20. pantā ar nosaukumu "Ieinteresēto personu tiesības" ir noteikts:

"1. Pēc Komisijas lēmuma sākt formālās izmeklēšanas procedūru visas ieinteresētās personas var iesniegt piezīmes saskaņā ar 6. pantu. Ieinteresētajām personām, kas iesniegušas šādas piezīmes, un visiem individuāla atbalsta saņēmējiem nosūta attiecīgā lēmuma, kuru Komisija pieņēmusi saskaņā ar 7. pantu, kopiju.

2. Ieinteresētās personas var informēt Komisiju [par] jebkādu varbūtēji nelikumīgu atbalstu un jebkādu varbūtēju atbalsta ļaunprātīgu izmantošanu. Ja Komisija uzskata,

ka, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, nav pietiekama pamata par attiecīgo gadījumu izdarīt secinājumus, Komisija par to informē ieinteresētās personas. Ja Komisija pieņem lēmumu par kādu gadījumu, pamatojoties uz sniegtās informācijas saturu, tā nosūta ieinteresētajai personai minētā lēmuma kopiju.

3. Pēc attiecīga lūguma visas ieinteresētās personas saņem visu to lēmumu kopijas, kas pieņemti saskaņā ar 4. un 7. pantu, 10. panta 3. punktu un 11. pantu."

12 25. pantā ar nosaukumu "Lēmumu adresāts" ir noteikts:

"Lēmumus, ko pieņem [..], adresē attiecīgai dalībvalstij. Komisija tos tūlīt paziņo attiecīgajai dalībvalstij un dod pēdējai minētajai iespēju norādīt, uz kuru informāciju pēc tās ieskatiem vajadzētu attiekties pienākumam glabāt dienesta noslēpumu."

13 Komisijas 2003. gada 1. decembra Paziņojuma C(2003) 4582 par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā (OV C 297, 6. lpp.; turpmāk tekstā — "Paziņojums par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā"), kurā ir paredzēti izskatīšanas noteikumi, ko Komisija paredz īpaši dalībvalstu kā lēmumu valsts atbalsta jomā adresāšu iesniegtajiem lūgumiem noteiktas to [lēmumu] daļas uzskatīt par dienesta noslēpumu un tātad par tādām, kas nav jāiekļauj lēmumu publicētajā versijā, 3.1. punktā ir paredzēts:

"Dienesta noslēpumi var būt tikai informācija, kura attiecas uz uzņēmumu un kurai ir faktiska vai potenciāla ekonomiska vērtība, un kuras izpaušanai vai izmantošanai varētu būt ekonomiska vērtība citiem uzņēmumiem. Kā reprezentatīvus piemērus

minēsim ražošanas un izplatīšanas izmaksu novērtēšanas metodes, ražošanas noslēpumus [..] un ražošanas praksi, piegādes avotus, ražošanas un pārdošanas apmēru, tirgus daļas, klientu un izplatītāju informāciju, komerciālās stratēģijas, pašizmaksas struktūru, pārdošanas politiku un informāciju par uzņēmuma iekšējo organizāciju. [Neoficiāls tulkojums]"

14 Tāpat arī 3.2. punktā ar nosaukumu "Cita konfidenciāla informācija" ir it īpaši paredzēts, ka informācija par sabiedrisko pakalpojumu organizēšanu un izmaksām parasti netiek uzskatīta par citu konfidenciālu informāciju, lai gan tā var būt dienesta noslēpums, ja tā atbilst 3.1. punktā nosauktajiem kritērijiem.

Strīdu priekšvēsture un procedūra

15 2004. gada 16. marta Lēmumā 2005/163/EK par Itālijas valsts atbalstu kuģniecības sabiedrībām *Adriatica*, *Caremar*, *Siremar*, *Saremar* un *Toremar* (*Tirrenia* grupa) (OV 2005, L 53, 29. lpp.) Komisija daļēji apmierināja Itālijas iestāžu iesniegto lūgumu izslēgt no publicētās lēmuma versijas datus par kuģniecības sabiedrību *Adriatica*, *Caremar*, *Siremar*, *Saremar* un *Toremar* (turpmāk tekstā — "*Tirrenia* grupa") izmaksām, kas ir minētas minētā lēmuma preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertajā tabulā.

16 Komisija paziņoja prasītājai, *Navigazione Libera del Golfo Srl* (*NLG*), Lēmuma 2005/163 nekonfidenciālo versiju saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 20. panta 1. punkta otro teikumu.

17 Ar 2004. gada 24. novembra vēstuli S. Ravenna, prasītājas advokāts, lūdza Komisiju atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. un 7. pantam nodot viņam visu Lēmuma 2005/163 tekstu, kas ietver "analītiskos datus, kas [nebija] iekļauti [minētā] lēmuma preambulas 128. un 140. [apsvērumā] ietvertajās tabulās, tostarp detalizētu informāciju par *Caremar* ikgadējām papildu izmaksām un it īpaši attiecībā uz pasažieru transporta pakalpojumiem, kas tiek nodrošināti līnijā Neapole–Kapri gan ar prāmjiem, gan ar ātrajiem kuģiem".

18 Komisijas Enerģijas un transporta ģenerāldirektorāts (ĢD) uz piekļuves minētajiem dokumentiem pieteikumu atbildēja ar 2004. gada 7. decembra vēstuli, kurā tas atteica piekļuvi Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertās tabulas datiem. Tas uzskatīja, ka uz minētajiem apsvērumiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētais izņēmums, kurā ir paredzēts, ka iestāde atsaka piekļuvi dokumentiem tad, ja to izpaušana ietekmētu fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzību. Tas precizēja, ka minētie dati ir jāuzskata par konfidenciāliem atbilstoši Paziņojumam par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā.

19 Ar 2005. gada 4. janvāra vēstuli S. Ravenna iesniedza apstiprinošu pieteikumu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. punktam.

20 Ar 2005. gada 3. februāra vēstuli ar numuru D(2005) 997 (turpmāk tekstā — "pirmais apstrīdētais lēmums") Komisijas ģenerālsekretariāts apstiprināja piekļuves dokumentiem atteikumu, uzskatot, ka prasīto datu par katras sabiedrības izmaksu sadali, aprēķinot ikgadējo kompensāciju, kas tiek piešķirta, lai sniegtu pakalpojumus ar vispārēju nozīmi, izpaušana varētu kaitēt *Tirrenia* grupas uzņēmumu komerciālajām interesēm un radīt priekšrocības citiem uzņēmumiem. Komisija norāda, ka šāda veida informācija netiek paziņota ieinteresētajām pusēm, kam lēmums ir paziņots, piemērojot Regulas Nr. 659/1999 20. pantu. Turklāt Komisija atbilstoši EKL 287. pantam

nevar izpaust ieinteresētajām personām informāciju, kas pēc sava rakstura ietilpst komercnoslēpumā. Tā pamato atteikumu *a fortiori* ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu, jo izmaksu publicēšana varētu kaitēt attiecīgo uzņēmumu komerciālajām interesēm.

21 Komisija piebilda, ka nekādas prioritāras sabiedrības intereses neattaisno atkāpšanos no vajadzības aizsargāt uzņēmumu komerciālās intereses, publiskojot informāciju par to iekšējo darbību. Tā uzskatīja arī, ka daļēja piekļuve dokumentam, kas ir paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktā, jau ir piešķirta.

22 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā ir iesniegts 2005. gada 8. martā, prasītāja cēla prasību atcelt pirmo apstrīdēto lēmumu, un tā ir reģistrēta ar numuru T-109/05.

23 Ar Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 7. septembra rīkojumu *Caremar SpA* atļāva iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

24 Pēc tam, kad Komisija iebildumu rakstā atsaucās uz prasības nepieņemamību tādēļ, ka pirms minētās prasības netika iesniegts pašas prasītājas sākotnējais, pēc tam — atkārtotais pieteikums atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. un 8. pantam, S. Ravenna, kas konkrēti precizēja, ka prasītāja viņu ir pilnvarojusi, ar 2005. gada 9. jūnija vēstuli atkārtoja savu dokumentu piekļuves pieteikumu. Viņš īpaši prasīja paziņot tikai tos dokumentus, kuri ietver Itālijas iestāžu iesniegtas ziņas un detalizētus datus, kas pamato dažādas papildu izmaksas, kas ik gadus rodas *Caremar*, pildot tai uzticētos

sabiedrisko pakalpojumu pienākumus pasažieru pārvadāšanas līnijā Neapole-Beverello–Kapri (Itālija) gan ar prāmjiem, gan ātrajiem kuģiem.

25 Ar 2005. gada 28. jūlija vēstuli Komisijas Enerģijas un transporta ĢD atteica piekļuvi minētajiem dokumentiem atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktam. Savu atteikumu tā pamatoja, precizējot, ka, tā kā šos dokumentus ir izdevušas Itālijas iestādes, tā atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktam un tās 2001. gada 5. decembra Lēmuma 2001/937/EK, EOTK, Euratom, ar kuru ir grozīts tās iekšējais reglaments (OV L 345, 94. lpp.), 5. panta 4. punkta b) apakšpunktam apspriedās ar Itālijas iestādēm, kas tai paziņoja, ka iebilst pret minēto dokumentu izpaušanu.

26 Ar 2005. gada 19. augusta vēstuli prasītāja iesniedza atkārtotu pieteikumu attiecībā uz piekļuvi dokumentiem par kuģniecības sabiedrības *Caremar* ikgadējiem papildu izdevumiem, lai izpildītu tai līnijā Neapole-Beverlello–Kapri uzticētos sabiedrisko pakalpojumu pienākumus.

27 Ar 2005. gada 12. oktobra vēstuli ar numuru D(2005) 9766 (turpmāk tekstā — "otrais apstrīdētais lēmums") Komisijas ģenerālsekretariāts apstiprināja Enerģijas un transporta ĢD 2005. gada 28. jūlija sākotnējo atteikumu. Tā kā Itālijas iestādes iebilda pret datu izpaušanu par *Caremar* papildu izmaksām, lai nodrošinātu sabiedrisko pakalpojumu attiecīgajās līnijās, un par sabiedrībai ik gadus izmaksāto atbalstu šī uzdevuma izpildei, tā uzskatīja, ka bija jāpiemēro Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzētais izņēmums. Tā precizēja, ka, tā kā Itālijas iestādes skaidri iebilda pret minēto datu izpaušanu, tā nevarēja nodrošināt daļēju piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktam. Turklāt tā uzskata, ka uz atkārtotā pieteikuma pārbaudi neattiecās argumenti, uz kuriem prasītāja atsaucās savā pieteikumā, atbilstoši EKL 87. un 88. pantam, Padomes 1992. gada 7. decembra Regulai

(EEK) Nr. 3577/92, ar ko piemēro principu, kurš paredz jūras transporta pakalpojumu sniegšanas brīvību dalībvalstīs (jūras kabotāža) (OV L 364, 7. lpp.), un Paziņojumam par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā, jo minētās normas attiecas uz procedūrām valsts atbalsta jomā un uz pušu tiesībām šajās procedūrās. Tiesības uz piekļuvi dokumentiem, kas paredzētas Regulā Nr. 1049/2001, nav atkarīgas ne no pieteicēja statusa, ne no viņa īpašajām interesēm.

28 Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts Vispārējās tiesas kancelejā 2005. gada 21. decembrī, prasītāja cēla prasību atcelt otro apstrīdēto lēmumu, un tā ir reģistrēta ar numuru T-444/05.

29 Ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 19. septembra rīkojumiem Eiropas Savienības Padomei un Itālijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

30 Ar 2006. gada 27. oktobra rīkojumu Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs atļāva *Caremar* iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

31 Ar Vispārējās tiesas pirmās palātas 2006. gada 11. decembra rīkojumu lietas T-109/05 un T-444/05 mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

32 Tā kā Vispārējās tiesas tiesnešu sastāvs mainījās, tiesnesis referents tika iekļauts ceturtajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.

33 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantam Vispārējā tiesa lietas dalībniekiem uzdeva divus rakstiskus jautājumus. Ar pirmo jautājumu, kas lietas dalībniekiem ir paziņots 2008. gada 10. oktobrī, prasītājai tika lūgts precizēt, vai tai ir saglabājusies interese celt prasību lietā T-109/05, ņemot vērā to, ka Komisija ir pieņēmusi otro apstrīdēto lēmumu, kas ir prasības priekšmets lietā T-444/05. Ar otro jautājumu Vispārējā tiesa lūdza lietas dalībniekus iesniegt savus apsvērumus par iespējamo Tiesas 2007. gada 18. decembra sprieduma lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija (Krājums, I-11389. lpp.) ietekmi uz šīm lietām.

34 Prasītāja atbildēja, ka tai ir saglabājusies interese celt prasību lietā T-109/05, ciktāl Komisija ir atstājusi spēkā pirmo apstrīdēto lēmumu. Pati Komisija norāda, ka, tā kā abas prasības būtībā ir vērstas uz piekļuves iegūšanu vieniem un tiem pašiem dokumentiem, prasība lietā T-444/05 aizstājot prasību lietā T-109/05, kas līdz ar to zaudē priekšmetu.

35 Uz otro jautājumu Komisija atbildēja, precizējot, ka Itālijas iestādes savu iebildumu ir pienācīgi pamatojušas kā vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem un ka iespējams pamatojuma trūkums šajā gadījumā katrā ziņā nekādi neietekmē akta likumību, jo Itālijas iestāžu motivētais atteikums tai liek noraidīt piekļuves pieteikumu.

36 2009. gada 22. janvārī Vispārējā tiesa pieņēma otru procesa organizatorisko pasākumu atbilstoši Reglamenta 64. pantam, lūdzot Komisijai paskaidrot, ko tā ir domājusi, apgalvojot 2008. gada 10. oktobra atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem, ka "prasība lietā T-109/05 ir aizstāta, ceļot prasību lietā T-444/05" [neoficiāls tulkojums], tādējādi pirmajai nav priekšmeta. Vispārējā tiesa to aicināja precizēt, vai no tā ir jāsecina, ka Komisija tiešām ir atsaukusi tās pirmo apstrīdēto lēmumu, kas ir prasības lietā T-109/05 priekšmets un, ja tas tā nav, vai tai bija nodoms atsaukt šo pirmo lēmumu.

37 Komisija atbildēja, ka prasība lietā T-444/05 tika celta vienīgi tādēļ, ka pirmā prasība administratīvajā stadijā nebija pienācīgi noritējusi prasītājas vārdā un ka šī iemesla dēļ tā bija jānoraida kā nepieņemama. Tādēļ ar otro prasību ir aizstāta pirmā, kas vairs nevarēja pastāvēt autonomi un šādā izpratnē tai vairs nebija priekšmeta.

38 Pēc Vispārējās tiesas 2009. gada 4. marta sprieduma apvienotajās lietās T-265/04, T-214/04 un T-504/04 *Tirrenia di Navigazione*/Komisija (Krājumā nav publicēts), ar kuru ir atcelts Lēmums 2005/163, Vispārējā tiesa atbilstoši Reglamenta 64. pantam uzdeva trešo rakstisko jautājumu, kas tika paziņots 2009. gada 17. martā, aicinot lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus par minētā sprieduma ietekmi uz lietām T-109/05 un T-444/05.

39 Prasītāja uzskatīja, ka tai saglabājas katrā ziņā aktuāla interese celt prasību abās lietās tādēļ, ka pastāv vajadzība iegūt datus par *Caremar* faktiskajiem izdevumiem saistībā ar sabiedriskajiem pakalpojumiem, kas sniegti līnijā Neapole-Beverello–Kapri, kā arī atbalstu, kas tai ik gadus tika piešķirts šajā sakarā, jo šie dokumenti tai varētu ļaut, iespējams, uzsākt tiesvedības.

40 Komisija uzskatīja, ka pēc tam, kad Vispārējā tiesa atcēla Lēmumu 2005/163, prasība lietās T-109/05 un T-444/05 zaudēja priekšmetu, jo prasītājai vairs nebija intereses prasīt atcelt lēmumus, ar kuriem tai ir atteikta piekļuve vēlamajiem dokumentiem.

41 Atbilstoši Reglamenta 64. pantam 2010. gada 7. aprīlī tika pieņemti jauni procesa organizatoriskie pasākumi.

42 Ar 2010. gada 12. aprīļa rīkojumu Vispārējā tiesa atbilstoši Reglamenta 65. panta b) punktam, 66. panta 1. punktam un 67. panta 3. punkta trešajai daļai prasīja Komisijai noteiktu skaitu dokumentu.

43 2010. gada 1. jūnija tiesas sēdē Vispārējā tiesa pieņēma zināšanai, ka Komisija ir atteikusies no sava iebilduma par nepieņemamību lietā T-444/05.

44 Ar 2010. gada 9. jūlija rīkojumu Vispārējā tiesa atbilstoši Reglamenta 62. pantam no jauna uzsāka mutvārdu procesu. Lietas dalībnieki tika aicināti iztiekties par to, kādas sekas, pēc viņu domām, ir Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedumam lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* (Krājums, I-5885. lpp.).

Lietas dalībnieku prasījumi

45 Lietā T-109/05 prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt pirmo apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

46 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

47 *Caremar* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— apmierināt Komisijas prasījumus;

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

48 Lietā T-444/05 prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt otro apstrīdēto lēmumu un, pakārtoti, atzīt par nepiemērojamu šīs lietas faktiem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

49 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

50 Itālijas Republikas prasījums Vispārējai tiesai ir noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu.

51 Padomes prasījums Vispārējai tiesai būtībā ir noraidīt prasību kā nepamatotu.

52 *Caremar* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— apmierināt Komisijas prasījumus, noraidot prasību kā nepieņemamu un nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

A — *Par prasību lietā T-109/05*

1. *Par strīdus priekšmetu*

a) Lietas dalībnieku argumenti

53 Komisija uzskata, ka prasības priekšmetā ietilpst tikai administratīvajā stadijā pieprasītie dokumenti un neietilpst, pretēji prasītājas apgalvotajam, izmaksas, kas saistītas ar *Caremar* sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem saistībā ar desmit ikdienas reisiem uz Kapri salu. Tā uzskata, ka prasītāja esot grozījusi prasības priekšmetu.

54 Turklāt Komisija savā 2009. gada 27. marta atbildē uz Vispārējās tiesas uzdoto rakstisko jautājumu norāda, ka pēc iepriekš 38. punktā minētā sprieduma apvienotajās lietās *Tirrenia di Navigazione*/Komisija, ar kuru ir atcelts Lēmums 2005/163, prasības lietās T-109/05 un T-444/05 esot zaudējušas priekšmetu, jo prasītājai vairs nav intereses prasīt atcelt lēmumus, ar kuriem tai ir atteikta piekļuve vēlamajiem dokumentiem.

55 Prasītāja iebilst, ka tās pieteikums būtībā attiecoties uz datu un dokumentu par papildu izmaksām saistībā ar *Caremar* noteiktajiem sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem kuģu līnijā Neapole-Beverello–Kapri iegūšanu.

56 Atbildē uz rakstisko jautājumu, kas tai tika paziņots 2008. gada 10. oktobrī, prasītāja norādīja, ka tā saglabājot interesi celt prasību lietā T-109/05, jo Komisija atstājot spēkā pirmo apstrīdēto lēmumu. Tā atkārto šo viedokli savā 2009. gada 23. marta vēstulē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu par to, kāda, pēc tās domām, ir iepriekš 38. punktā minētā sprieduma apvienotajās lietās *Tirrenia di Navigazione*/Komisija, ar kuru ir atcelts Lēmums 2005/163, ietekme uz šīm prasībām.

57 *Caremar* uzskata, ka prasītājas sākotnējais pieteikums attiecoties tikai uz Lēmuma 2005/163 pilno versiju, kā arī uz analītiskajiem datiem, kas nav norādīti tās preambulas 128. un 140. apsvērumā. Tiesas sēdē *Caremar* norādīja, ka šai prasībai neesot priekšmeta, jo pēc tam, kad Vispārējā tiesa iepriekš 38. punktā minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Tirrenia di Navigazione*/Komisija atcēla Lēmumu 2005/163, dati, kas minēti šī lēmuma 128.–140. punktā, vairs nepastāvot. No minētā tā secina, ka šajā gadījumā esot visi nosacījumi, lai lietu izbeigtu pirms sprieduma taisīšanas.

b) Vispārējās tiesas vērtējums

58 Ir jāatgādina, ka piekļuves dokumentiem pieteikums, kas ir ietverts 2004. gada 24. novembra vēstulē, attiecas uz Lēmuma 2005/163 pilna teksta iegūšanu, kas ietver analītiskus datus, kas nav norādīti Lēmuma preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertajās tabulās, tostarp detalizētu informāciju par *Caremar* ikgadējām papildu izmaksām, kas īpaši un specifiski attiecas uz kuģu līnijā Neapole-Beverello–Kapri nodrošinātajiem pasažieru pārvadājumiem.

59 Savā prasībā par pirmo apstrīdēto lēmumu prasītāja precizēja, ka tā vēlas saņemt datus par papildu izmaksām saistībā ar *Caremar* veiktajiem sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem satiksmes līnijās uz Kapri salu.

60 Ir jākonstatē, ka, pretēji Komisijas minētajam, prasītājai grozot dokumentu rezolutīvo daļu salīdzinājumā ar tās sākotnējo pieteikumu, šajā lietā nav ticis grozīts strīdus priekšmets, kas ir vērsts uz pirmā apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Lai gan rakstveida procedūras laikā prasītāja precizēja, kurus dokumentus tā vēlas iegūt, tomēr ir jākonstatē, ka detalizēta informācija par *Caremar* ikgadējām papildu izmaksām, kas īpaši un sevišķi attiecas uz kuģu līnijā Neapole-Beverello–Kapri gan ar prāmjiem, gan ar ātrajiem kuģiem nodrošinātajiem pasažieru pārvadājumu pakalpojumiem, bija minēta tās sākotnējā pieteikumā.

61 Līdz ar to nevar tikt pieņemts arguments, saskaņā ar kuru šai prasībai nav priekšmeta, jo prasītājai vairs nav intereses prasīt pirmā apstrīdētā lēmuma atcelšanu pēc tam, kad Vispārējā tiesa iepriekš 38. punktā minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Tirrenia di Navigazione*/Komisija ir atcēlusi Lēmumu 2005/163, jo minētā lēmuma preambulas 128. un 140. apsvērumā minētie dati vairs nepastāvēja.

62 Ir jāatgādina, ka ikviena persona var prasīt piekļuvi jebkuriem iestāžu dokumentiem un piekļuvei dokumentiem netiek prasīts īpašs pamatojums. Līdz ar to personai, kurai ir atteikta piekļuve dokumentam vai dokumenta daļai, tikai šī iemesla dēļ jau ir interese, lai lēmums par atteikumu tiktu atcelts (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1998. gada 17. jūnija spriedumu lietā T-174/95 *Svenska Journalistförbundet*/Padome, *Recueil*, II-2289. lpp., 66. un 67. punkts; 2001. gada 11. decembra spriedumu lietā T-191/99 *Petrie* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3677. lpp., 26. punkts). Kaut arī Lēmums 2005/163 tika atcelts, dokumenti, kas ļāva konstatēt analītiskos datus Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā, vēl joprojām pastāv.

63 No minētā izriet, ka, neraugoties uz Lēmuma 2005/163 atcelšanu, prasītāja saglabā interesi celt prasību par pirmo apstrīdēto lēmumu, jo prasītie dokumenti nav tikuši izpausti un pirmais apstrīdētais lēmums vēl joprojām ir spēkā. Tādējādi šī prasība, kas ir vērsta uz minētā lēmuma atcelšanu, nav zaudējusi priekšmetu.

2. *Par pieņemamību*

a) Lietas dalībnieku argumenti

64 Neceļot formālu iebildumu par nepieņemamību, Komisija apgalvo, ka prasība neesot pieņemama tādēļ, ka obligāto pirmstiesas stadiju uzsāka prasītājas advokāts savā vārdā un uz sava rēķina, nevis pati prasītāja.

65 Piebilstot, ka tā vienmēr ir apzinājusies, ka S. Ravenna darbojas profesionālās darbības ietvaros prasītājas interesēs, Komisija tomēr apgalvo, ka viņš neesot varējis darboties prasītājas vārdā tiesas stadijā, kaut gan piekļuves procedūras divas sākuma stadijas viņš veica pats savā vārdā.

66 Turklāt Komisija apgalvo, ka prasītāja nevarot atsaukties uz apgalvoto individuālo interesi EKL 230. panta izpratnē, jo iestāžu dokumentu publiskošana nav atkarīga no jebkādu interešu pastāvēšanas, bet gan tā tiek regulēta atbilstoši Regulā Nr. 1049/2001 noteiktajiem principiem un nosacījumiem.

67 Prasītāja iebilst, ka Komisijas argumenti esot pārāk formāli, jo tā esot zinājusi, ka to parasti pārstāv un aizstāv S. Ravenna. Turklāt pieteikuma saturs esot bijis pietiekami pamatots, lai saprastu, ka runa ir par tās tiesību aizstāvēšanu, ievērojot iespējamo prasību tiesā.

68 Prasītāja apgalvo arī, ka tā pamatoti varot tikt uzskatīta par tieši un individuāli skartu EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, jo tā ir tieši minēta Lēmumā 2005/163.

69 *Caremar* piekrīt Komisijas secinājumiem, uzskatot, ka S. Ravennam kā prasītājam pirmstiesas procedūrā esot jāceļ prasība atcelt pirmo apstrīdēto lēmumu.

b) Vispārējās tiesas vērtējums

70 Ir jāatgādina, ka piekļuves dokumentiem administratīvā procedūra, kas reglamentēta Regulā Nr. 1049/2001, notiek divās secīgās stadijās atbilstoši minētās regulas 7. un 8. pantam. 7. pantā ir regulēta sākotnējo pieteikumu izskatīšana. Atbilde uz šādu pieteikumu, kura ietver pilnīgu vai daļēju atteikumu, vai atbildes noteiktajā termiņā neesamība dod tiesības pieteicējam iesniegt pieteikumu, lai iestāde pārskata savu nostāju. Piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 8. pantu, kas regulē atkārtotu pieteikumu izskatīšanu, pilnīgs vai daļējs piekļuves vēlamajiem dokumentiem atteikums pēc atkārtota pieteikuma dod tiesības pieteicējam celt prasību tiesā pret iestādi, ievērojot nosacījumus, kas paredzēti prasības atcelt tiesību aktu celšanai.

71 Vispirms ir jānorāda, ka 2004. gada 24. novembra sākotnējo pieteikumu, kā arī 2005. gada 4. janvāra atkārtoto piekļuves dokumentiem pieteikumu iesniedza un parakstīja S. Ravenna, prasītājas advokāts, tajā skaidri nenorādot pārstāvības saikni ar prasītāju.

72 Tomēr no sākotnējā pieteikuma teksta izriet, ka S. Ravenna rīkojās prasītājas vārdā, lūdzot Komisiju tai nodot visu Lēmuma 2005/163 tekstu un precizējot, ka prasītājai šī informācija bija vajadzīga, lai pilnībā izprastu attiecīgo lēmumu.

73 Turklāt ir jākonstatē, ka Komisija zināja, ka S. Ravenna pārstāvēja prasītāju, jo Enerģijas un transporta ĢD 2004. gada 7. decembra vēstulē, atbildot uz sākotnējo piekļuves dokumentiem pieteikumu, bija norādīts: "kuģniecības sabiedrība *NLG*, kuru Jūs pārstāvat". Turklāt pirmajā apstrīdētajā lēmumā tā lietoja šādus izteikumus "Jūsu klientam paziņotais lēmums" un "Jūsu klienta intereses".

74 No minētā izriet, ka, ievērojot gan S. Ravennas, gan Komisijas vēstuļu saturu, administratīvajā stadijā viņš rīkojās prasītājas vārdā.

75 Tātad, pretēji Komisijas apgalvotajam, prasība ir pieņemama.

3. *Par lietas būtību*

76 Savas prasības atbalstam prasītāja izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, Komisijai piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, otrais — uz nediskriminācijas principa pārkāpumu, trešais — uz samērīguma principa pārkāpumu un ceturtais — uz pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu.

77 Vispirms ir jāpārbauda ceturtais pamats, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu.

a) Par ceturto pamatu, kas attiecas uz pienākumu norādīt pamatojumu

Lietas dalībnieku argumenti

78 Prasītāja uzskata, ka Komisija nav analizējusi viņas pieteikuma attiecībā uz dokumentiem priekšmetu, kas bija dokumentu, kas ietver datus par papildu izmaksām saistībā ar *Caremar* sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem līnijā Neapole-Beverello–Kapri, izpaušana. Tā tāpat arī neanalizēja Paziņojuma par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā normas, kurās 14. un 17. punktā ir skaidri paredzēta nepieciešamība publiskot datus par papildu izmaksām saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem.

79 Tā apgalvo arī, ka Komisija neesot ņēmusi vērā judikatūru par datu izpaušanu Tiesas 2003. gada 24. jūlija spriedumā lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (*Recueil*, I-7747. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Altmark* ") un esot daļēji interpretējusi Vispārējās tiesas 1998. gada 25. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-371/94 un T-394/94 *British Airways* u.c./Komisija (*Recueil*, II-2405. lpp.).

80 Komisija un *Caremar* apgalvo, ka argumenti par pirmā apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu vispār neesot pamatoti.

Vispārējās tiesas vērtējums

81 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tam ir skaidri un nepārprotami jāatklāj iestādes, kas ir pieņēmusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt par pieņemtā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt savu kontroli. Netiek prasīts, lai pamatojumā būtu norādīti visi attiecīgie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst minētā panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī situāciju, kādā tas pieņemts, kā arī visas tiesību normas, kas reglamentē attiecīgo jautājumu (skat. Tiesas 2003. gada 6. marta spriedumu lietā C-41/00 P *Interporc*/Komisija, *Recueil*, I-2125. lpp., 55. punkts un tajā minētā judikatūra, un Vispārējās tiesas 2005. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03 *Sison*/Padome, Krājums, II-1429. lpp., 59. punkts).

82 Kas attiecas uz piekļuves dokumentiem pieteikumu — ja attiecīgā iestāde šādu piekļuvi atsaka, tai katrā konkrētajā gadījumā, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, ir jāpierāda, ka Regulā Nr. 1049/2001 uzskaitītie izņēmumi patiešām attiecas uz dokumentiem, kuriem tiek lūgta piekļuve (pēc analoģijas skat. 2000. gada 11. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *van der Wal*/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 24. punkts). Tomēr var nebūt iespējams norādīt iemeslus, kas attaisno slepenību attiecībā uz katru dokumentu, neizpaužot šī dokumenta saturu un attiecīgi neatņemot izņēmumam tā pamatmērķi (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 25. aprīļa spriedumu lietā T-264/04 *WWF European Policy Programme*/Padome, Krājums, II-911. lpp., 37. punkts).

83 Saskaņā ar šo judikatūru iestādei, kas atteikusi piekļuvi dokumentam, jāsniedz pamatojums, kas ļauj saprast un pārbaudīt, pirmkārt, vai pieprasītais dokuments tiešām attiecas uz jomu, kuru skar minētais izņēmums, un, otrkārt, vai pastāv ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības vajadzība.

84 Lēmuma, ar kuru ir atteikta piekļuve dokumentiem, pamatojumam tādējādi ir jāietver vismaz attiecībā uz katru attiecīgo dokumentu kategoriju īpašie iemesli, kuru dēļ attiecīgā iestāde uzskata, ka pieprasīto dokumentu izpaušana ietilpst vienā no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem (šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Interporc*/Komisija, minēts iepriekš 81. punktā, 56. punkts, un Vispārējās tiesas 2010. gada 19. janvāra spriedumu apvienotajās lietās T-355/04 un T-446/04 *Co-Frutta*/Komisija, Krājums, II-1. lpp., 101. punkts).

85 Šajā lietā ir jānorāda, ka prasītājas piekļuves pieteikums attiecas uz šādiem dokumentiem: Lēmuma 2005/163 pilnu tekstu, kas ietver analītiskos datus, kas nav iekļauti Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertajās tabulās, tostarp detalizētu informāciju par *Caremar* ikgadējām papildu izmaksām saistībā ar pasažieru pārvadājumu pakalpojumiem, ko tā līnijā Neapole-Beverelo–Kapri gan ar prāmjiem, gan ar ātrajiem kuģiem nodrošinātajiem pasažieru pārvadājumu pakalpojumiem.

86 Komisija savu atteikumu izpaust pieprasītos dokumentus pamatoja šādi:

" [..]

1. Pieteikuma priekšmets

Jūsu pieteikums attiecas uz atsevišķiem šifrētiem dokumentiem, kas minēti Lēmuma [2005/163 preambulas] 128. un 140. [apsvērumā] ietvertajā tabulā. Lēmuma [2005/163] publicētajā versijā izdevumu sadale nav norādīta, lai gan ir minēta izdevumu summa.

2. Komerciālo interešu aizsardzība

Dati, kas nav norādīti Lēmuma [2005/163] publicētajā versijā, attiecas uz izdevumu sadali, kas tika ņemta vērā, katrai no reģionālajām sabiedrībām aprēķinot ikgadējo kompensāciju par pakalpojumu ar vispārēju nozīmi sniegšanu.

Šifrēto datu izpaušana varētu kaitēt attiecīgo uzņēmumu komerciālajām interesēm un radīt priekšrocības citiem uzņēmumiem. Runa ir par datiem, kas attiecas uz *Tirrenia* grupas uzņēmumu iekšējo darbību. Šāda veida informācija netika paziņota ieinteresētajām personām, kam lēmums tika nosūtīts, piemērojot Regulas Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL] 93. panta piemērošanai, 20. pantu. Līdz ar to dati, uz kuriem attiecas komercnoslēpums, nav norādīti Jūsu klientam, sabiedrībai *Navigazione Libera del Golfo* [*NLG*], 2004. gada 20. jūlijā ar ierakstītu vēstuli paziņotajā lēmumā.

Saskaņā ar judikatūru Komisija, piemērojot EKL 287. pantu [..], nedrīkst izpaust ieinteresētajām personām informāciju, kas pēc sava rakstura ir uzskatāma par komercnoslēpumu, kā, piemēram, datus par ieguvēja uzņēmuma iekšējo darbību.

Jo vairāk Regula Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem aizliedz paziņot šos datus. Publiskošana varētu kaitēt attiecīgo uzņēmumu komerciālajām interesēm un atbilst Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma noteikumiem.

3. Daļēja piekļuve

Piekļuves pieteikums attiecas tikai uz atsevišķiem šifrētiem datiem, kas nav norādīti publicētajā versijā. Uz visiem šiem datiem attiecas izņēmums saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību. Daļēja piekļuve dokumentam, kas ir paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktā, tātad jau ir piešķirta.

[..] [Neoficiāls tulkojums]"

87 Attiecībā uz pamatojumu par Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertās tabulas analītisko datu izpaušanas atteikumu vispirms ir jākonstatē, ka Komisija pirmā apstrīdētā lēmuma 2. punktā ir skaidri precizējusi, ka prasītājas pieprasīto šifrēto datu izpaušana varētu kaitēt uzņēmumu komerciālajām interesēm un radīt priekšrocību citiem uzņēmumiem, un būtu pretrunā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajam ievilkumam. Tā precizē arī, ka šie dati ir komercnoslēpums un ka turklāt atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 20. pantam šādi dati netiek paziņoti ieinteresētajām pusēm. Pirmā apstrīdētā lēmuma 4. punktā tā uzskata, ka nepastāv nekādas prioritāras sabiedrības intereses, kas pamatotu atteikšanos no vajadzības aizsargāt uzņēmumu komerciālās intereses, publiskojot informāciju par to iekšējo darbību.

88 Attiecībā uz iebildumiem, ka Komisija nav pietiekami paskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ tā nav piemērojusi Paziņojuma par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā normas un nav paskaidrojusi iepriekš 79. punktā minēto spriedumu lietā *Altmark* un apvienotajās lietās *British Airways* u.c./Komisija piemērošanu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru netiek prasīts, lai pamatojumā tiku precizēti visi atbilstošie fakti un tiesības, jo jautājums, vai akta pamatojums atbilst EKL

253. panta prasībām, ir jānovērtē, ievērojot ne tikai tā tekstu, bet arī situāciju, kurā tas ir pieņemts, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. spriedumu apvienotajās lietās *Co-Frutta*/Komisija, minēts iepriekš 84. punktā, 100. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Tādējādi attiecībā uz Lēmuma 2005/163 128. un 140. punktā minētajiem analītiskajiem datiem pirmajā apstrīdētajā lēmumā skaidri un nepārprotami ir norādīta Komisijas argumentācija, kas ļauj prasītājai saprast pieņemtā pasākuma pamatojumu un Vispārējai tiesai veikt kontroli.

90 Tomēr ir jākonstatē, ka Komisija dokumenta pieteikumu ir attiecinājusi, kā tas izriet no pirmā apstrīdētā lēmuma 1. punkta, tikai uz Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā iekļautajiem šifrētajiem datiem. Tā nav ņēmusi vērā prasītājas pieteikuma otro daļu, kas attiecas uz detalizētiem datiem, kas ļauj aprēķināt *Caremar* ikgadējās papildu izmaksas un kas attiecas īpaši uz līnijā Neapole-Beverello–Kapri gan ar prāmjiem, gan ar ātrajiem kuģiem nodrošinātajiem pasažieru pārvadājumu pakalpojumiem.

91 Tā kā nav norādījumu par iemesliem, kuru dēļ dokumentu, kas ietver minētos datus, izpaušana tiešām varētu ietekmēt kādu no komerciālo interešu aizsardzības aspektiem, prasītāja nevarēja uzzināt pamatojumu pasākumam, kas pieņemts, lai aizsargātu šīs tiesības, un Vispārējā tiesa pati līdz ar to nevarēja novērtēt iemeslus, kuru dēļ dokumenti, kuriem piekļuve ir atteikta, ir uzskatāmi par no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta izrietošu izņēmumu (šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Svenska Journalistförbundet*/Padome, minēts iepriekš 62. punktā, 115.–118., 122., 125. un 127. punkts).

92 No minētā izriet, ka pirmajā apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums, jo Komisija nav paziņojusi iemeslus, kas prasītājai ļautu uzzināt pamatojumu atteikumam piekļūt informācijai par *Caremar* ikgadējām papildu izmaksām saistībā ar līnijā Neapole-Beverello–Kapri gan ar prāmjiem, gan ar ātrajiem kuģiem nodrošināto pasažieru pārvadājuma pakalpojumu.

93 Līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo tas nav pamatots attiecībā uz īpašo detalizētas informācijas pieteikumu par *Caremar* ikgadējām papildu izmaksām saistībā ar līnijā Neapole-Beverello–Kapri gan ar prāmjiem, gan ātrajiem kuģiem nodrošināto pasažieru pārvadājuma pakalpojumu.

94 Tomēr ir jāpārbauda pirmā apstrīdētā lēmuma likumība pēc būtības, ciktāl tas attiecas uz Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā minētajiem analītiskajiem datiem, jo Komisijas šajā ziņā sniegtā informācija nav pietiekama.

b) Par pirmo pamatu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu

95 Šo pirmo pamatu veido divas daļas, no kurām pirmā attiecas uz kļūdainu juridisko pamatojumu un otrā — uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma pārkāpumu.

Par pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, izvēloties juridisko pamatu

— Lietas dalībnieku argumenti

96 Prasītāja norāda, ka, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz papildu izmaksām saistībā ar *Caremar* sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, Komisijai esot bijis jāpamatojas ne tikai uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu, bet arī uz Regulas Nr. 659/1999 20. pantu, uz EKL 287. pantu, kā arī uz Paziņojumu par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā.

97 Prasītāja uzskata, ka Komisija tās 2004. gada 7. decembra vēstulē esot nepareizi pamatojusies uz Paziņojumu par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā. Tā kā pirmais apstrīdētais lēmums esot apstiprinājis 2004. gada 7. decembra lēmumu par atteikumu un tātad bija pamatots ar tām pašām tiesību normām un it īpaši ar Paziņojumu par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā, tas ietverot formālu pārkāpumu.

98 Pieņemot, ka ir jāatsaucas uz minēto paziņojumu, prasītāja apgalvo, ka tam esot prioritāte attiecībā pret Regulu Nr. 1049/2001, jo dienesta noslēpuma un konfidenciālas informācijas jēdzieni esot specifiskāki un pilnīgāki nekā Regulas Nr. 1049/2001 4. pants.

99 Komisija uzskata, ka pirmajai daļai trūkst faktu, jo pirmajā apstrīdētajā lēmumā neesot minēts Paziņojums par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā, bet tas ir pamatots ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu.

100 *Caremar* piekrīt Komisijas izteiktajiem argumentiem.

— Vispārējās tiesas vērtējums

101 Saskaņā ar judikatūru atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. pantam atbilde uz sākotnējo pieteikumu ir tikai pirmā paustā nostāja, kas dod pieteikuma iesniedzējam iespēju aicināt Komisijas ģenerālsekretariātu atkārtoti pārskatīt konkrēto nostāju (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet* un *Byk*/Komisija, Krājums, II-2023. lpp., 47. punkts, un iepriekš 84. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Co-Frutta*/Komisija, 35. punkts).

102 Tādējādi tikai pasākumam, ko ir veicis Komisijas ģenerālsekretariāts, kam piemīt lēmuma raksturs un kas pilnībā aizstāj iepriekš pausto nostāju, var būt juridiski saistoša iedarbība, kas varētu ietekmēt prasītājas intereses, un līdz ar to tikai par šādu pasākumu var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu (šajā ziņā skat. iepriekš 101. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 47. un 48. punkts; šajā ziņā skat. arī iepriekš 84. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Co-Frutta*/Komisija, 34.–36. punkts). Līdz ar to atbilde uz sākotnējo pieteikumu nerada juridiski saistošas sekas un to nevar uzskatīt par apstrīdamu aktu.

103 Šajā gadījumā tikai Enerģijas un transporta ĢD 2004. gada 7. decembra atbildē ir minēts Paziņojums par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā, lai pamatotu, ka pieprasītie dati ir konfidenciāli atbilstoši minētajam paziņojumam.

104 Pirmajā apstrīdētajā lēmumā, ko pieņēma Komisijas ģenerālsekretariāts, kas ir vienīgais par lēmumu uzskatāmais pasākums un kas pilnībā aizstāj iepriekšējo 2004. gada 7. decembra nostāju (šajā ziņā skat. iepriekš 101. punktā minēto spriedumu

apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 47. un 48. punkts; šajā ziņā skat. arī iepriekš 84. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Co-Frutta*/Komisija, 34.–36. punkts), pretēji prasītājas apgalvotajam nav atsauces uz minēto paziņojumu.

105 Tādējādi Vispārējā tiesa nav lēmusi par pamatojumu, uz kuru Enerģijas un transporta ĢD pamatojās, pieņemot sākotnējo nostāju, un kuru ģenerālsekretariāts nav norādījis pirmajā apstrīdētajā lēmumā (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā T-47/01 *Co-Frutta*/Komisija, *Recueil*, II-4441. lpp., 28.–33. punkts).

106 Līdz ar to šī pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

107 Pakārtoti prasītāja apgalvo, ka datu, kas attiecas uz papildu izmaksām saistībā ar *Caremar* sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, izpaušana neietekmētu tās komerciālās intereses. Dati par papildu izdevumiem saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem neattiecas uz ražošanas, izplatīšanas izmaksu novērtēšanas metodēm, ražošanas noslēpumiem un tātad nav komercnoslēpumi.

108 Prasītāja uzskata, ka valsts atbalsta kontroles sistēmā noteiktā pārskatāmības ievērošana, kas paredzēta EKL 87. un 88. pantā, prasot publicēt papildu izdevumus saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, jo esot runa par sabiedriskajiem pakalpojumiem. Šī publicēšanas prasība, kas izriet no Līguma noteikumiem, esot apstiprināta judikatūrā, kā arī Padomes 1992. gada 23. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2408/92 par Kopienas aviosabiedrību piekļuvi Kopienas iekšējiem gaisa ceļiem (OV L 240, 8. lpp.) 4. panta 1. punkta h) apakšpunktā un Regulas Nr. 3577/92 4. panta 2. punktā. Pārskatāmības prasība vēl jo svarīgāka ir šajā lietā, jo *Caremar* nav izvēlēta publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā.

109 Tā uzskata arī, ka Komisijas atteikums izpaust datus, kas attiecas uz strīdīgajām papildu izmaksām, neesot saderīgs ar iepriekš 79. punktā minēto spriedumu lietā *Altmark*, jo Komisija esot izstrādājusi pretējus *ad hoc* noteikumus, prasot gadījumos, kas ir tādi paši kā prasība, veikt strīdīgo pakalpojumu izmaksu un uzņēmumu, kas darbojas līdzīgos apstākļos, izmaksu salīdzinošu analīzi. Šāda analīze neesot saderīga ar konfidencialitātes prasībām un/vai *Caremar* komerciālo interešu aizsardzību.

110 Tā apstrīd arī Komisijas izdarīto atsauci uz iepriekš 79. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *British Airways* u.c./Komisija, jo tas neattiecoties uz šo lietu.

111 Pēc tās uzskata, sabiedrības intereses attaisnojot pieprasīto dokumentu izpaušanu, ievērojot EKL noteikumus, valsts atbalsta kontroles ietvaros. Tā uzskata, ka, ja nav aizsargājamu komerciālo interešu, neesot jāpierāda prioritāru sabiedrības interešu pastāvēšana, kas pamatotu izpaušanu.

112 Tā norāda arī, ka *Caremar* neesot ne pamatojusi, ne arī iesniegusi jebkādus pierādījumus par pieprasīto datu konfidencialitāti un galvenokārt par komerciālajām priekšrocībām, ko tā iegūtu, ja iepazītos ar tiem. Tā uzskata, ka *Caremar* nekādi neriskē komerciāli, ja tiek publiskoti šie dati, kas attiecas uz zaudējumiem un Itālijas iestāžu piešķirtajām priekšrocībām un kas līdz ar to neattiecas uz komerciālajām interesēm.

113 Prasītāja apstrīd Komisijas argumentu, ka tās pieteikums neattiecoties uz šīs procedūras priekšmetu, jo tas attiecas uz visu Lēmuma 2005/163 tekstu. Lai gan tā atzīst, ka "Lēmuma [2005/163] preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertajā tabulā ir tikai norādīti apstiprināti dati par visām [*Tirrenia* gurpas] sabiedrības darbībām", prasītāja apgalvo, ka Komisijas rīcībā esot dokumenti, kas ļauj aprēķināt pieprasītos šifrētos datus.

114 Prasītāja replikas rakstā norāda, ka pieprasītie dokumenti daļēji esot vēsturiski, jo tie attiecoties uz agrāk, Paziņojuma par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā 14. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā piecu gadu laikposmā, *Caremar* piešķirto atbalstu.

115 Uz Vispārējās tiesas uzdoto rakstisko jautājumu par iepriekš 44. punktā minētā sprieduma lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* ietekmi prasītāja būtībā apgalvo, ka šajā spriedumā norādītie faktiskie un tiesiskie nosacījumi neesot izpildīti, jo tie esot atkarīgi no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma, kas šajā lietā netiek minēts, interpretācijas.

116 Komisija iebilst, ka tā tiešām ir publicējusi kopējos datus par izmaksām saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem un ir aizklājusi tikai datus, kas attiecas uz informāciju par pašizmaksu, tas ir, uz sabiedrības ražošanas izmaksu struktūru.

117 Atgādinot, ka šīs lietas priekšmets attiecas tikai uz administratīvajā stadijā pieprasīto vienīgo dokumentu, Komisija uzskata, ka prasītāja neņem vērā to, ka jurisprudencē tiek nošķirts dokumenta un informācijas jēdziens.

118 Attiecībā uz iepriekš 44. punktā minētā sprieduma lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* piemērojamību Komisija apgalvo, ka Tiesas uzsvērtajai vajadzībai saglabāt koherenci starp valsts atbalsta procedūrām un piekļuves vispārējas piemērojamības dokumentiem pieteikumu apstrādi ir vispārēja piemērojamība un tā ir piemērojama arī, ja Komisijai ir jāaizsargā trešo personu komerciālās intereses, kā tas būtu, publiskojot lēmumu valsts atbalsta jomā vai saistībā ar piekļuves dokumentiem pieteikumu atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001.

119 *Caremar* apgalvo, ka Komisija esot pareizi nolēmusi, ka pieprasītie dati ietilpst izņēmuma, kas attiecas uz komerciālo interešu aizsardzību, piemērošanas jomā, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā. Tā norāda, ka Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertajā tabulā neiekļautie dati attiecoties uz visām izmaksām, kas ir ikvienai no reģionālajām sabiedrībām, uz izmantojamiem produktiem un uz ikgadējā tā piešķirtā pabalsta apmēru. Tāpat kā Komisija tā uzskata, ka prasītāja neesot pierādījusi ne kļūdu vērtējumā, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, ne kādas būtu prioritārās sabiedrības intereses, kas varētu pamatot pieprasīto dokumentu izpaušanu. Saistībā ar savu pieteikumu tai tas esot bijis jāpierāda, lai aicinātu iestādi lemt par šo jautājumu.

120 Attiecībā uz iepriekš 44. punktā minētā sprieduma lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* piemērojamību tāpat kā Komisija *Caremar* apgalvo, ka Komisija labi esot pamatojusi savu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma interpretāciju, ņemot vērā vispārējo prezumpciju, kas izriet no valsts atbalsta procedūras, kurā ietilpst piekļuves dokumentiem pieteikums.

— Vispārējās tiesas vērtējums

121 Regulā Nr. 1049/2001, kā ir norādīts tās preambulas 4. apsvērumā un 1. pantā, sabiedrībai ir piešķirtas visplašākās iespējamās tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem. Tā ir piemērojama visiem iestādes dokumentiem, tātad dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā atbilstoši minētās regulas 2. panta 3. punktam.

122 Atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajam ievilkumam iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja tā izpaušana var kaitēt noteiktas fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzībai, ja vien norādītā dokumenta izpaušanu neattaisno prioritāras sabiedrības intereses.

123 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru izņēmumi no piekļuves dokumentiem ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri — tādā veidā, lai neradītu vispārējā principa, saskaņā ar kuru sabiedrībai ir jāsaņem visplašākā iespējamā piekļuve institūciju rīcībā esošajiem dokumentiem, nepiemērojamību (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 36. punkts).

124 Turklāt pārbaudei, kas ir jāveic, lai izskatītu piekļuves dokumentiem pieteikumu, ir jābūt konkrētai. Tikai tas apstāklis, ka dokuments ir saistīts ar interesēm, kuras aizsargā izņēmums, nav pietiekams, lai attaisnotu šī izņēmuma piemērošanu. Šāda piemērošana principā var būt attaisnota tikai gadījumā, ja iestāde ir iepriekš izvērtējusi, pirmkārt, vai piekļuve dokumentam konkrēti un tieši apdraud aizsargātās intereses, un, otrkārt, vai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktā paredzētajos apstākļos nepastāv prioritāras sabiedrības intereses, kas pamato pieprasīto dokumentu publiskošanu (iepriekš 84. punktā minētais 2010. gada 19. janvāra spriedums apvienotajās lietās *Co-Frutta*/Komisija, 123. punkts; šajā ziņā skat. arī iepriekš 123. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 49. punkts).

125 Turklāt riskam kaitēt aizsargātām interesēm ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam. Pārbaude, kas būtībā ir jāveic iestādei, lai piemērotu izņēmumu, ir jāveic konkrēti un tai ir jāizriet no lēmuma pamatojuma (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 13. aprīļa spriedumu lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, Krājums, II-1121. lpp., 69. punkts, un iepriekš 101. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 115. punkts).

126 Ievērojot šos principus, ir jāpārbauda Komisijas veiktā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošana, lai atteiktu piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.

127 Šajā lietā Komisija ir atteikusi piekļuvi dokumentiem, pamatojot, ka Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā minēto šifrēto datu izpaušana varot kaitēt attiecīgo uzņēmumu komerciālajām interesēm un sniegt priekšrocības citiem uzņēmumiem un tādējādi esot pretrunā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajam ievilkumam.

128 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka dokumenti, uz kuriem ir attiecināts izņēmums, var ietvert konfidenciālu informāciju, kas ietilpst izņēmuma saistībā ar komerciālo interešu

aizsardzību piemērošanas jomā. Neizpaustie šifrētie dati attiecas uz *Tirrenia* grupas izdevumu un ieņēmumu sadali, vadoties no kuriem tika aprēķināta piešķirtā ikgadējā kompensācija pakalpojumu ar vispārēju nozīmi sniegšanai un kas tādējādi var tikt uzskatīti par komercnoslēpumu.

129 Protams, sabiedrības tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem attiecas tikai uz dokumentiem, nevis uz informāciju daudz plašākā nozīmē, un neparedz iestādēm pienākumu atbildēt uz visiem privātpersonu informācijas pieprasījumiem (šajā ziņā skat. iepriekš 82. punktā minēto spriedumu lietā *WWF European Policy Programme*/Padome, 76. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr pretēji Komisijas apgalvotajam prasītāja faktiski ir prasījusi piekļuvi dokumentiem, kuros ir ietverti analītiskie dati, kas nav norādīti Lēmumā 2005/163.

130 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai Komisija ir konkrēti un individuāli novērtējusi dokumentu, uz kuriem attiecas prasītājas pieteikums, saturu.

131 Šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka attiecīgā iestāde var likumīgi pamatoties uz vispārējām prezumpcijām, kas piemērojamas noteiktām dokumentu kategorijām, uz līdzīgiem vispārīgiem apsvērumiem, kas var tikt piemēroti izpaušanas pieteikumiem attiecībā uz tāda paša veida dokumentiem (skat. iepriekš 44. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

132 Tādējādi tā uzskatīja, ka attiecībā uz valsts atbalsta kontroles procedūrām šādas vispārējas prezumpcijas var izrietēt no Regulas Nr. 659/1999, kā arī no judikatūras par tiesībām iepazīties ar Komisijas administratīvo lietu dokumentiem (šajā ziņā skat. iepriekš 44. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 55. punkts).

133 Tiesa secināja, ka, lai interpretētu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, ir jāņem vērā apstāklis, ka citām ieinteresētajām personām, kas nav dalībvalsts, uz kuru attiecas valsts atbalsta kontroles procedūra, nav tiesības iepazīties ar Komisijas administratīvās lietas dokumentiem, un līdz ar to ir jāatzīst vispārējas prezumpcijas pastāvēšana, saskaņā ar kuru administratīvās lietas dokumentu izpaušana būtībā ietekmē izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību (iepriekš 44. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 61. punkts).

134 Šajā lietā pieprasītie dokumenti attiecas uz Lēmuma 2005/163 konfidenciālo versiju, kā arī uz to, kas ļāva iegūt šifrētus datus, kas nav norādīti nekonfidenciālās versijas preambulas 128. un 140. apsvērumā.

135 Pat tad, ja minētie dokumenti attiecas uz Komisijas administratīvo lietu saistībā ar valsts atbalsta kontroli, Vispārējā tiesa uzskata, ka nevar prezumēt, ka informācijas par papildu izmaksām saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, kā arī visu dokumentu, kas ļautu iegūt šos šifrētos datus, izpaušana ietekmētu *Caremar* komerciālo interešu aizsardzību atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajai daļai.

136 Turklāt šāda vispārēja prezumpcija būtu pretēja Paziņojumam par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā, kura 17. apsvērumā ir paredzēts, ka informācija par sabiedrisko pakalpojumu organizāciju un izmaksām parasti netiek uzskatīta par citu konfidenciālu informāciju.

137 Līdz ar to šajā gadījumā Komisijai ir jāpārbauda, vai dokumentu, kas ietilpst izņēmuma saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību piemērošanas jomā, izpaušana konkrēti un faktiski ietekmē aizsargātas intereses.

138 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka, norādot, ka aizklātie dati par izmaksu sadali, kas tika ņemti vērā, katrā reģionālajā sabiedrībā aprēķinot ikgadējo kompensāciju, ko piešķir pakalpojumu ar vispārēju nozīmi sniegšanai, un uzskatot, ka šifrēto datu izpaušana varētu kaitēt *Caremar* komerciālajām interesēm, Komisija konkrēti un faktiski pārbaudīja attiecīgos dokumentus. Ņemot vērā pieprasīto dokumentu raksturu, ko veido viena veida šifrēti dokumenti, proti, *Caremar* dažādas izmaksas, kas izriet no tās ieņēmumu un izdevumu uzskaites un kas ir ņemtas vērā, aprēķinot ikgadējo kompensāciju, kā arī tās saņemšanas aprēķina metodes, Komisija varēja, tās apvienojot zem kopēja nosaukuma, konkrēti un efektīvi novērtēt minētos datus.

139 Attiecībā uz jautājumu par Komisijas atteikuma paziņot pieprasītos dokumentus pamatotību analītiskie dati, kas nav norādīti Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā, atbilst dažādām izmaksām, kas ir ņemtas vērā, aprēķinot ikgadējo pabalstu, un izriet no konsultanta pētījuma par *Tirrenia* grupas sabiedrību ieņēmumu un izdevumu uzskaites katrai līnijai un sezonai prezentācijas novērtējumu. Šīs dažādās izmaksas, kas izriet no *Caremar* ieņēmumu un izdevumu uzskaites par 2000. gadu (Lēmuma 2005/163 preambulas 128. apsvērums) un dažādu izmaksu, kas tiek ņemtas vērā, aprēķinot ikgadējo pabalstu laikposmā no 1992. līdz 2000. gadam, novērtējuma (Lēmuma 2005/163 preambulas 140. apsvērums), ietver: i) aģentūras komisijas maksas un iegūšanas izmaksas, ii) ostas nodokļus un ostas tranzīta izdevumus, un citus ar kuģu satiksmi saistītus izdevumus, iii) darbības izmaksas, kas atbilst kuģa personāla izmaksām, iv) kuģu amortizācijas izdevumus, v) tīro finanšu slogu, vi) administrācijas izmaksas un vispārējos izdevumus, vii) citas izmaksas, kas atbilst nodokļiem un nodevām, izņemot uzņēmumu ienākuma nodokli.

140 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Komisija atbilstoši EKL 287. pantam ieinteresētajām personām nedrīkst izpaust informāciju, kas pēc sava rakstura ir dienesta noslēpums, kādi it īpaši ir dati par saņēmēja uzņēmuma iekšējo darbību (iepriekš 79. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *British Airways* u.c./Komisija, 63. punkts). Komercnoslēpumi ir definēti kā informācija, ne tikai kuras publiskošana, bet arī tikai nodošana

tiesību subjektam, kas nav šīs informācijas sniedzējs, var būtiski kaitēt tā interesēm (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1996. gada 18. septembra spriedumu lietā T-353/94 *Postbank*/Komisija, *Recueil*, II-921. lpp., 87. punkts). Interesēm, kurām var kaitēt informācijas izpaušana, objektīvi jābūt aizsargājamām. Lai novērtētu informācijas konfidenciālo raksturu, tādējādi ir jālīdzsvaro leģitīmās intereses, kas liedz to izpaust, un sabiedrības intereses, kurām atbilst iestāžu darbība, maksimāli ievērojot pārskatāmības principu (Vispārējās tiesas 2006. gada 30. maija spriedums lietā T-198/03 *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, Krājums, II-1429. lpp., 71. punkts, un 2007. gada 12. oktobra spriedums lietā T-474/04 *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse*/Komisija, Krājums, II-4225. lpp., 65. punkts).

141 Šajā gadījumā aplūkojamie dati, kā arī dokumenti, no kuriem tie izriet, kas attiecas uz ieņēmumu un izdevumu uzskaiti, ko revīzijas sabiedrība ir analizējusi, ir attiecīgās sabiedrības komercnoslēpumi. Paziņojot šādus datus, Komisija nodotu *Caremar* konkurentiem tās bilances rēķinus par vairākiem gadiem, kas nodotu tās konkurentiem tās pašizmaksas dažādās transporta līnijās un varētu kaitēt šīs sabiedrības interesēm.

142 Tādējādi Komisija pamatoti uzskatīja, ka šādu datu, kas atbilst izmaksām, kas izriet no *Caremar* ieņēmumu un izdevumu uzskaites, izpaušana varētu kaitēt tās komerciālajām interesēm un būtu pretēja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma normām.

143 Protams, kā norāda prasītāja, informācija par sabiedrisko pakalpojumu organizāciju un izmaksām parasti netiek uzskatīta par konfidenciālu informāciju, kā tas izriet no Paziņojuma par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā preambulas 17. apsvēruma.

144 Tomēr ir jākonstatē, ka minētā paziņojuma 3.1. punktā ir precizēts, ka šāda informācija par sabiedrisko pakalpojumu organizāciju un izmaksām var būt komercnoslēpums, ja šī informācija attiecas uz uzņēmumu un tai ir faktiska vai potenciāla ekonomiska vērtība, un tās izpaušanai vai izmantošanai varētu būt ekonomiska vērtība citiem uzņēmumiem. Pat tad, ja, kā to apgalvo prasītāja, pārskatāmības principa ievērošana attaisno to elementu publiskošanu, kas ir ņemti vērā, aprēķinot valsts atbalstu lēmumā par valsts atbalstu, ir jānorāda, ka no sistēmas, kas ir izveidota ar līgumiem, it īpaši LES 1. panta, EKL 254. un 255. panta, kā arī no atvērtības principa un pārskatāmības pienākuma iestāžu darbībā, kas tajos ir noteikti, izriet, ka tad, ja nav tiesību normu, kas noteiktu vai tieši aizliegtu publiskošanu, iestādei vienmēr ir pienākums publiskot tās pieņemtos aktus. Tomēr pastāv izņēmumi no šī noteikuma, jo Kopienu tiesības it īpaši ar tiesību normu, kas garantē dienesta noslēpuma ievērošanu, starpniecību liedz izpaust tās aktus vai noteiktu tajos ietvertu informāciju (šajā ziņā skat. iepriekš 140. punktā minēto spriedumu lietā *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse*/Komisija, 61. punkts).

145 Iepriekš 79. punktā minētajam spriedumam lietā *Altmark*, uz kuru pamatojas prasītāja, uzskatot, ka izmaksas saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem ir jāpublisko, lai varētu piemērot kritērijus, ko Tiesa ir definējusi valsts kompensācijas kvalificēšanai par atlīdzību par saņēmēju uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu pienākumus, šajā lietā nav nozīmes. Šajā spriedumā Tiesa uzskatīja, ka rādītāji, pamatojoties uz kuriem tiek aprēķināta kompensācija, ir jānosaka iepriekš objektīvi un pārskatāmi, bet neprecizē, ka ir jāizpauž izmaksas, kas saistītas ar sabiedriskā pakalpojuma pienākumiem.

146 Treškārt, ir jāpārbauda, kā to apgalvo prasītāja, vai nav prioritāras sabiedrības intereses, kas pamato dokumentu izpaušanu, neraugoties uz kaitējumu, ko tas radītu *Caremar* komerciālo interešu aizsardzībai.

147 Ir jāatgādina, ka Regulā Nr. 1049/2001 ir paredzēts, ka tās 4. panta 2. un 3. punktā paredzētie izņēmumi netiek piemēroti, ja attiecīgā dokumenta izpaušanu attaisno prioritāras sabiedrības intereses. Šādā kontekstā iestādei ir jālīdzsvaro specifiskās intereses, kas ir jāaizsargā, neizpaužot attiecīgo dokumentu, no vienas puses, un it īpaši sabiedrības intereses, lai šis dokuments būtu pieejams, no otras puses, ņemot vērā izrietošās priekšrocības, kā tas ir precizēts Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 2. apsvērumā, ko sniedz palielināta pārskatāmība, proti, vislabākā pilsoņu līdzdalība lēmumu pieņemšanas procesā, kā arī ar vislielākā leģitimitāte, efektivitāte un administrācijas atbildība pilsoņiem demokrātiskā sistēmā (šajā ziņā skat. iepriekš 123. punktā minēto spriedumu lietā Zviedrija un *Turco*/Padome, 45. punkts).

148 Cita starpā īpašā interese, ko pieteicējs var apgalvot attiecībā uz piekļuvi dokumentam, kas uz to personiski attiecas, nevar tikt ņemta vērā kā prioritāra sabiedrības interese Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta normu izpratnē (šajā ziņā skat. iepriekš 101. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 137. punkts). No tā izriet, ka privātās intereses, uz kurām atsaucas prasītāja, proti, tās interešu aizsardzība, ceļot prasību, nav prioritāras sabiedrības intereses iepriekš minētās tiesību normas izpratnē.

149 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka pieprasītie dati ir jāizpauž, ja tie attiecas uz *Caremar* piešķirto atbalstu par laikposmu pirms 5 gadiem, ir jāatgādina, ka no Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem, skatot tos kopsakarā ar 48. panta 2. punktu, izriet, ka prasības pieteikumā lietas ierosināšanai ir jānorāda strīda priekšmets un kopsavilkuma veidā jāizklāsta izvirzītie pamati, un ka jaunu pamatu izvirzīšana attiecīgās instances laikā ir aizliegta, ja vien šie pamati nav balstīti uz juridisku informāciju vai faktiem, kas tikuši atklāti procesa laikā. Pamats, kas tieši vai netieši papildina agrāk prasības pieteikumā par lietas uzsākšanu izvirzīto pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir atzīstams par pieņemamu. Savukārt pamats, kas uzskatāms par pamatotu uz tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas norādīti procesa laikā, ir jāatzīst par nepieņemamu. Šajos apstākļos nekas prasītājām netraucēja norādīt šo pamatu prasības pieteikuma stadijā (šajā ziņā skat. Tiesas trešās palātas

priekšsēdētāja 2001. gada 13. novembra rīkojumu lietā C-430/00 P *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, I-8547. lpp., 17.–19. punkts, un Vispārējās tiesas 2008. gada 9. septembra spriedumu lietā T-75/06 *Bayer CropScience* u.c./Komisija, Krājums, II-2081. lpp., 136. punkts).

150 Šajā lietā prasītāja, replikas stadijā apgalvojot, ka dati ir pārāk seni, lai tos uzskatītu par jutīgu informāciju, ar novēlošanos ir izvirzījusi jaunu argumentu, lai apgalvotu, ka tai ir jāizpauž minētā informācija. Nevar secināt, ka šis iebildums attiecas tikai uz agrāk izvirzīta pamata papildināšanu un tātad nav pieņemams.

151 Tātad pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.

152 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, pirmais pamats ir jānoraida.

c) Par otro pamatu, kas attiecas uz nediskriminācijas principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

153 Prasītāja uzskata, ka tā ir diskriminēta, jo Komisija agrākā lēmumā valsts atbalsta jomā ir publiskojusi papildu izmaksas saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem un attiecīgā atbalsta apmēru (Komisijas 2000. gada 19. jūlija Lēmums 2001/156/EK

par Spānijas sniegtu valsts atbalstu jūras transporta nozarei (jaunais jūras sabiedrisko pakalpojumu līgums) (OV L 57, 32. lpp.) (turpmāk tekstā — "Lēmums *Trasmediterranea*")). Tā norāda, ka minētajā lēmumā ir publiskoti dati par sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem katrā līnijā, tādējādi ļaujot konkurējošiem uzņēmumiem pārbaudīt to pamatotību.

154 Komisija iebilst, ka nav faktu, kas liecinātu par prasītājas apgalvoto diskrimināciju, jo Lēmumā *Trasmediterranea*, kopējie uzņēmuma rezultāti tika aizklāti, un ka elementi, kas attiecas uz dažādiem pašizmaksas elementiem, netika publiskoti.

155 Katrā ziņā datu publicēšana lēmumā esot atkarīga no dalībvalsts un/vai ieinteresēto personu konfidencialitātes lūguma. Komisija uzskata, ka vienkārša administratīvās prakses svārstīšanās obligāti nerada lēmuma publicēt vai nepublicēt noteiktus datus nelikumību. Savā atbildes rakstā uz repliku tā piebilst, ka abu lēmumu juridiskais pamatojums atšķiras. Lēmumā *Trasmediterranea* bija jāanalizē dažādu līniju izmaksas, jo Spānijas Karaliste saistīja valsts atbalsta piešķiršanu ar katru kuģu līniju, bet šajā lietā Itālijas Republika ir pamatojusi kārtību uz katra uzņēmēja kopējām izmaksām.

156 *Caremar* norāda, ka attiecībā uz konfidencialitāti pieeja bija tāda pati kā Lēmumā *Trasmediterranea*. Tā norāda, ka Lēmumā *Trasmediterranea*, dati par katru izmaksu elementu, kā arī uzņēmuma pārvaldes kopējie rezultāti tika aizklāti. Publiskots tika tikai izdevumu un ieņēmumu kopējais vērtējums, kāds uzņēmumam, kam ir uzticēts pildīt sabiedrisko pakalpojumu līgumu, ir fiksēts sezonas ienesīgākajā un vismazāk ienesīgajā brīdī.

Vispārējās tiesas vērtējums

157 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips, kas ir tiesību pamatprincips, aizliedz atšķirīgi izturēties pret salīdzināmām situācijām vai vienādi izturēties pret atšķirīgām situācijām, ja vien šāda atšķirība attieksmē nav objektīvi pamatota (Vispārējās tiesas 2001. gada 2. oktobra spriedums apvienotajās lietās T-222/99, T-327/99 un T-329/99 *Martinez* u.c./Parlaments, *Recueil*, II-2823. lpp., 150. punkts, un 2009. gada 14. oktobra spriedums lietā T-390/08 *Bank Melli Iran*/Padome, Krājums, II-3967. lpp., 56. punkts).

158 Šajā gadījumā prasītāja uzskata, ka tā ir diskriminēta, jo Lēmumā *Trasmediterranea* Komisija publiskoja datus par sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem katrai kuģu līnijai.

159 Pat pieņemot, kā to būtībā apgalvo prasītāja, ka tās situācija ir pielīdzināma ikvienas personas, kas vēlas iepazīties ar datiem par papildu izmaksām saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, situācijai Lēmumā *Trasmediterranea*, ir jākonstatē, ka, lai gan šī lēmuma ietvaros Komisija atšķirīgā veidā norādīja papildu izmaksas saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, salīdzinājumā ar Lēmumu 2005/163 īpaši nošķirot ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem saistīto papildu izmaksu mainīgās un fiksētās izmaksas, Lēmumā *Trasmediterranea* un Lēmumā 2005/163 tika publicētas tikai ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem saistītās kopējās izmaksas, bet netika — katru izmaksu, kas ņemtas vērā, lai aprēķinātu ikgadējo kompensāciju, detaļas.

160 Ņemot vērā iepriekš minēto, tātad nevar secināt, ka prasītāja ir cietusi no diskriminējošas attieksmes.

161 Tātad otrais pamats, kas attiecas uz nediskriminācijas principa pārkāpumu, ir jānoraida.

d) Par trešo pamatu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

162 Prasītāja norādīja, ka Komisija pirmajā apstrīdētajā lēmumā esot uzsvērusi kopējo datu aizsardzības prasību, nepievēršoties piekļuves papildu izmaksu saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem līnijā Neapole-Beverello–Kapri pieteikuma precīzajam raksturam. Prasītāja uzskata, ka, vispārinot tās pieteikumu, Komisija pārkāpj Regulas Nr. 1049//2001 4. panta 6. punktu, kurā esot paredzēts, ka, ja uz vienu pieprasītā dokumenta daļu attiecas viens vai vairāki iepriekš minētie izņēmumi, citas dokumenta daļas tiek izpaustas. No pirmā apstrīdētā lēmuma neizriet, kādā mērā daļēja datu par līniju Neapole-Beverello–Kapri izpaušana varētu ietekmēt *Caremar* komerciālās intereses.

163 Prasītāja apgalvo, ka Komisija, norādot uz kopējiem datiem, kas tika publicēti Lēmumā 2005/163, nepaskaidro precīzus daļējas piekļuves atteikuma iemeslus saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu.

164 Komisija iebilst, ka pieprasītie dati esot tie, kas iekļauti Lēmuma 2005/163 preambulas 128. un 140. apsvērumā iekļautajā tabulā, kas neietver analītiskās izmaksas, kas attiecas tikai uz Neapoles-Beverello–Kapri līniju.

165 *Caremar* tāpat kā Komisija apgalvo, ka šis pamats neesot pamatots, uzskatot, ka šajā lietā neesot varējusi būt runa par daļēju piekļuvi datiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu.

Vispārējās tiesas vērtējums

166 Ir jākonstatē, ka prasītāja, pamatojot šo pamatu, pārmet Komisijai, ka tā ir izlaidusi tās pieteikuma, proti, tās pieteikuma par piekļuvi papildu izmaksām saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem līnijā Neapole-Beverello–Kapri, daļu. No minētā pamata neizriet īpaši iebildumi par to, ka Komisija būtu pārkāpusi samērīguma principu.

167 Tā kā prasītājas iebildumi attiecas uz pirmā apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, ir jāatsaucas uz iepriekš 81.–93. punktā norādīto pamatu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

168 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ceturtais pamats ir jāpieņem daļēji, daļēji jāatceļ pirmais apstrīdētais lēmums, kā tas ir precizēts iepriekš 93. punktā, un pārējā daļā jānoraida prasība lietā T-109/05.

B — *Par prasību lietā T-444/05*

169 Savā prasībā lietā T-444/05 prasītāja izvirza sešus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punkta pārkāpumu, otrais — uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, trešais — uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punkta pārkāpumu, ceturtais — uz procedūras nepareizu izmantošanu un pilnvaru nepareizu izmantošanu un piektais — uz nediskriminācijas principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Pakārtoti prasītāja sestajā pamatā atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta nelikumību.

170 Vispirms ir jāpārbauda trešais pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punkta pārkāpumu.

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

171 Prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi trīs kļūdas, apspriežoties ar Itālijas iestādēm atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktam un pamatojoties uz Itālijas iestāžu nepiekrišanu, lai pamatotu piekļuves pieprasītajiem dokumentiem atteikumu.

172 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka, apspriežoties ar Itālijas iestādēm, Komisija neesot ievērojusi papildu izmaksu saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem publicēšanas noteikumus, neļaujot valsts atbalsta identifikāciju, kvalifikāciju un uzskaiti. Attiecībā uz papildu izmaksām saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, kas tiek kompensētas ar valsts atbalstu, datu publiskošana tiktu prasīta, ievērojot pārskatāmības prasību, kuru valsts atbalsta režīms paredz attiecībā uz Paziņojumu par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā un iepriekš 79. punktā minēto spriedumu lietā *Altmark*.

173 Otrkārt, uzsverot, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punkta normas ļaujot vienīgi apspriesties ar trešām personām, kas nav attiecīgā dokumenta autors, prasītāja apgalvo, ka šajā lietā Komisijai esot bijis jāapspriežas ar *Caremar*, nevis ar Itālijas iestādēm, jo pieprasītos dokumentus esot iesniegusi pirmā minētā. Tādējādi izvēlētais juridiskais pamatojums esot kļūdains.

174 Prasītāja apgalvo arī, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta dažādu valodu versiju salīdzinājums, minētās regulas 9. pantā paredzētās kārtības analīze, kā arī Vispārējās tiesas 2005. gada 17. marta spriedums lietā T-187/03 *Scippacercola*/Komisija (Krājums, II-1029. lpp.) liekot secināt, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzētais izņēmums esot jāinterpretē tā, ka tas attiecas uz dokumentiem, kuru autors ir dalībvalsts.

175 Pēc tās uzskata, ja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir veto tiesības attiecībā uz šīs valsts izdotu dokumentu izpaušanu, privātpersonām automātiski tiktu liegtas tiesības piekļūt šīs valsts izdotiem dokumentiem.

176 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka apspriedēm ar Itālijas iestādēm neesot nozīmes šajā lietā, jo ar Itālijas iestādēm un *Caremar* esot bijis obligāti jāapspriežas atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 25. pantā norādītajai procedūrai.

177 Vispirms Komisija pārmet, ka prasītājas iebildumi neesot pieņemami un esot nepamatoti. Itālijas iestāžu lūgums neizpaust dokumentus, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, esot obligāts, un to varot apstrīdēt tikai Itālijas tiesā, neraugoties uz to, ka tas ir vēlāk pieņemta akta pamatā.

178 Pievienojoties trim prasītājas izvirzītajiem iebildumiem, Komisija, pirmkārt, apgalvo, ka argumentiem, kas attiecas uz apgalvotajām pārskatāmības prasībām valsts atbalsta jomā, un Paziņojumam par dienesta noslēpumu saistībā ar lēmumiem valsts atbalsta jomā nav nozīmes, jo otrais apstrīdētais lēmums tika pieņemts atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001.

179 Vispirms attiecībā uz agrāko lēmumu pieņemšanas praksi Komisija atgādina, ka noteiktu datu publiskošana lēmumā var būt atkarīga no tā, ka dalībvalsts un/vai ieinteresētās personas ir lūgušas konfidencialitāti vai, tieši otrādi, ir atļāvušas izpaust noteiktu informāciju.

180 Komisija apgalvo arī, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punkts, kas attiecas uz apspriešanos ar trešām personām, vispārēji nav piemērojams šajā lietā, jo dalībvalstu paziņotie dokumenti pieder pie minētās regulas 4. panta 5. punktā paredzētā *lex specialis*.

181 Otrkārt, Komisija uzskata, ka minētās regulas 4. panta 5. punktā esot atsauce ne tikai uz dokumentiem, kuru autori ir dalībvalstis, bet arī uz visiem dokumentiem, ko ir izdevušas šīs valstis.

182 Tā apgalvo arī, ka no Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 15. apsvēruma un Vispārējās tiesas pastāvīgās judikatūras izrietot, ka dalībvalstīm atzītā iespēja izteikt savu veto dokumentu izpaušanai atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktam esot pamatota ar to, ka ne šīs regulas mērķis, ne sekas neesot valsts likumdošanas aktu grozīšana piekļuves dokumentiem jomā.

183 Atbildot uz rakstisku jautājumu, kas lietas dalībniekiem paziņots 2008. gada 10. oktobrī, aicinot tos iesniegt savus apsvērumus par iepriekš 33. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija ietekmi, Komisija savai atbildei pievienoja Itālijas iestāžu 2005. gada 8. jūlija vēstuli, no kuras izriet, ka tās liedz izpaust prasītājai pieprasītos dokumentus, jo šāda izpaušana ietekmētu *Caremar* komerciālās intereses, atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajam ievilkumam. Pēc Komisijas uzskata, Itālijas iestādes tādējādi pareizi esot pamatojušas savu iebildumu ar vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem. Tā

piebilda, ka iespējams pamatojuma trūkums nekādā ziņā neietekmējot akta likumību šajā gadījumā, jo Itālijas iestāžu motivēts atteikums tai esot saistošs un liekot tai noraidīt piekļuves pieteikumu, un ka katrā ziņā tas var būt iemesls vienīgi jauna pēc būtības otrajam apstrīdētajam lēmumam identiska lēmuma pieņemšanai (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2003. gada 3. decembra spriedumu lietā T-16/02 *Audi*/ITSB ("TDI"), *Recueil*, II-5167. lpp., 97. punkts, un 2006. gada 13. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-217/03 un T-245/03 *FNCBV*/Komisija, Krājums, II-4987. lpp., 263. punkts).

184 Treškārt, attiecībā uz iebildumu, ka apspriedei ar Itālijas iestādēm nebija jēgas, jo apspriešanās ar tām jau bija notikusi saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 25. punktu, Komisija pārmet, ka tieši tādēļ, ka Itālijas Republika jau bija iebildusi pret Lēmuma 2005/163 nekonfidenciālās versijas preambulas 128. un 140. apsvērumā ietvertajās tabulās iekļauto analītisko datu izpaušanu, tai esot bijis pienākums apspriesties ar minēto dalībvalsti pirms lēmuma pieņemšanas par piekļuvi tāda paša veida datiem atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001.

185 Itālijas Republika, Padome un *Caremar* pievienojas visiem Komisijas argumentiem. Itālijas Republika un *Caremar* it īpaši atgādina, ka Vispārējās tiesas 2004. gada 30. novembra spriedumā lietā T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija (Krājums, II-4135. lpp.) Vispārējā tiesa esot izskaidrojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta piemērojamību, precizējot, ka minētajā tiesību normā dalībvalstīm ir iespēja lūgt iestādei neizpaust tās izdotus dokumentus bez tās iepriekšējas piekrišanas. Tādējādi, pretēji prasītājas apgalvotajam, dalībvalsts lūgums atbilstoši šai tiesību normai esot rīkojums iestādei neizpaust attiecīgo dokumentu.

2. *Vispārējās tiesas vērtējums*

186 Vispirms ir jāpārbauda prasītājas otrais iebildums, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzētais izņēmums attiecas uz dokumentiem, kuru autors ir dalībvalsts.

187 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka likumdevējs, pieņemot Regulu Nr. 1049/2001, atceļ iepriekš spēkā bijušo noteikumu par autoru. Kā izriet no Padomes 1993. gada 20. decembra Lēmuma 93/731/EK par sabiedrības piekļuvi Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.), Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmuma 94/90/EOTK, EK, Euratom par sabiedrības piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.) un Eiropas Parlamenta 1997. gada 10. jūlija Lēmuma 97/632/EK, EOTK, Euratom par sabiedrības piekļuvi Eiropas Parlamenta dokumentiem (OV L 263, 27. lpp.), šāda norma paredz – ja iestādes rīcībā esoša dokumenta autors ir fiziska vai juridiska persona, dalībvalsts vai cita Kopienu iestāde vai struktūra, vai arī cita valsts vai starptautiska organizācija, tad lūgums par piekļuvi dokumentam ir jāadresē tieši šī dokumenta autoram (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija).

188 Tiesa precizēja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts nekādā gadījumā nenorāda tikai dokumentus, kuru autori ir dalībvalstis vai kurus tās ir sagatavojušas, bet tas potenciāli attiecas uz visiem dokumentiem, kurus "izdevusi" dalībvalsts, tas ir, uz visiem dokumentiem neatkarīgi no to autora, ko dalībvalsts nodod iestādei. Šajā gadījumā vienīgais atbilstošais kritērijs ir dokumenta izcelsme un tas, ka dokumentu, kas atradās tās rīcībā, ir iesniegusi attiecīgā dalībvalsts (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 61. punkts).

189 Šajā iebildumā prasītāja apgalvo arī, ka Komisijas izdarītā interpretācija, saskaņā ar kuru dalībvalstij ir veto tiesības attiecībā uz dokumentu, ko tā ir izdevusi un nodevusi iestādēm, atņemtu visām privātpersonām piekļuves tiesības dokumentiem, ko izdevusi šī valsts.

190 Ir jāatgādina, ka otrajā apstrīdētajā lēmumā Komisija atteicās paziņot prasītājai dokumentus par *Caremar* ikgadējām papildu izmaksām, pildot sabiedrisko pakalpojumu pienākumus, kas tai ir uzticēti līnijā Neapole-Beverello–Kapri, tādēļ, ka Itālijas iestādes skaidri iebilda pret minēto datu izpaušanu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktam.

191 Šajā ziņā Tiesa ir lēmusi, ka tāda Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretācija, ka ar to dalībvalstij tiek piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības diskrecionāri un, nenorādot pamatojumu, iebilst pret jebkāda iestādes rīcībā esoša dokumenta izsniegšanu tikai tādēļ, ka šo dokumentu ir izdevusi attiecīgā dalībvalsts, nav saderīga ar Regulas Nr. 1049/2001 mērķiem (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 58. punkts).

192 Turpretim vairāki fakti liecina par labu tādai minētā 4. panta 5. punkta interpretācijai, saskaņā ar kuru pilnvaru, kas ar šo normu piešķirtas attiecīgajai dalībvalstij, izmantošana ir ierobežota ar šī paša panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem un dalībvalstij šajā sakarā ir tikai tiesības uz dalību Kopienu lēmumu pieņemšanā. Šādā aspektā dalībvalsts iepriekšēja piekrišana, kas minēta 5. punktā, nav pielīdzināma diskrecionārām veto tiesībām, bet gan tikai sava veida apstiprinājumam, ka nepastāv 1.–3. punktā paredzētie izņēmuma motīvi (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 76. punkts).

193 Attiecībā uz jau interpretētajām Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā noteiktajām procesuālajām prasībām ir jāatgādina, ka, tā kā Kopienu tiesību normu īstenošana ir uzticēta kopīgi iestādei un dalībvalstij, kura izmanto šajā 5. punktā paredzēto iespēju, un ka tādēļ šai īstenošanai ir nepieciešams savstarpējs dialogs, gan iestādei, gan dalībvalstij saskaņā ar EKL 10. pantā paredzēto lojālās sadarbības principu ir jārīkojas un jāsadarbojas, lai minētās normas varētu efektīvi piemērot (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 85. punkts).

194 No tā vispirms izriet, ka iestādei, kurai iesniegts lūgums par piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, un pēdējai minētajai tad, kad šī iestāde šo lūgumu ir paziņojusi minētajai dalībvalstij, nekavējoties ir jāuzsāk lojāls dialogs par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu, tomēr ņemot vērā vajadzību ļaut minētajai iestādei paust savu nostāju termiņā, kādā šīs regulas 7. un 8. pantā tai ir uzlikts pienākums pieņemt lēmumu par šo piekļuves lūgumu (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 86. punkts).

195 Pēc tam attiecīgajai dalībvalstij, kura šī dialoga noslēgumā iebilst pret attiecīgā dokumenta izsniegšanu, ir jāpamato šis iebildums saskaņā ar minētajiem izņēmumiem. Iestāde dalībvalsts iebildumus pret tās izdota dokumenta izsniegšanu var neņemt vērā, ja izvirzītais iebildums nav nekādi pamatots vai ja sniegtais pamatojums neietver norādi uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem. Ja, neraugoties uz skaidru iestādes lūgumu attiecīgajai dalībvalstij, pēdējā tomēr nesniedz nekādu pamatojumu, minētajai iestādei, ja tā savukārt uzskata, ka nav piemērojams neviens no minētas regulas 4. panta 1.–3. punktā uzskaitītajiem izņēmumiem, ir jāsniedz piekļuve pieprasītajam dokumentam (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 87. un 88. punkts).

196 Visbeidzot, kā tas it īpaši izriet no minētās regulas 7. un 8. panta, iestādei pašai ir jāpamato lēmums noraidīt iesniedzēja piekļuves lūgumu. Šāds pienākums paredz, ka iestāde savā lēmumā ietver ne tikai dalībvalsts izteikto iebildumu izsniegt pieprasīto dokumentu, bet arī šīs dalībvalsts norādītos iemeslus kāda no šīs pašas regulas 4. panta 1.–3. punktā minēto izņēmumu piemērošanai. Šādas norādes ļautu lūguma iesniedzējam saprast atteikuma iemeslus un kompetentajai tiesai vajadzības gadījumā veikt tai uzticēto kontroli (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 89. punkts).

197 Šajā lietā no otrā apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija ir atteikusi piekļuvi pieprasītajiem datiem, pamatojoties vienīgi uz to, ka Itālijas iestādes ir pret to tieši iebildušas, vairāk neprecizējot, uz kuru Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punkta izņēmumu Itālijas iestādes ir pamatojušās.

198 Komisija ir iesniegusi Itālijas iestāžu 2005. gada 8. jūlija vēstuli, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstisko jautājumu par iepriekš 33. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija ietekmi, uz kuru tā atbildēja 2008. gada 30. oktobrī. No Itālijas iestāžu vēstules izriet, ka tās atteica piekļuvi prasītājas pieprasītajiem dokumentiem tādēļ, ka to izpaušana varētu ietekmēt *Caremar* komerciālo interešu aizsardzību atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajam ievilkumam.

199 Šajā lietā Vispārējai tiesai nav jāvērtē otrā apstrīdētā lēmuma likumība, ņemot vērā Komisijas 2008. gada 30. oktobrī sniegto papildu motivāciju pēc iepriekš 33. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija, pēc rakstveida procedūras pabeigšanas. Lēmuma pamatojumam jābūt norādītam lēmuma tekstā, un Komisijas vēlāk iesniegtus paskaidrojumus var ņemt vērā tikai ārkārtas apstākļos. No tā izriet, ka lēmumam jābūt pašpietiekamam un tā pamatojums nevar izrietēt no rakstveida vai mutvārdu paskaidrojumiem, kas ir sniegti vēlāk, kad par lēmumu jau ir celta prasība Savienības

tiesā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedumu lietā T-349/03 *Corsica Ferries France*/Komisija, Krājums, II-2197. lpp., 287. punkts).

200 Vairs nevar uzskatīt, ka iespējamais pamatojuma trūkums šajā lietā nekādā gadījumā neietekmē akta likumību, jo Itālijas iestāžu motivēts atteikums Komisiju saista, un ka tas var būt iemesls vienīgi jauna pēc būtības otrajam apstrīdētajam lēmumam identiska lēmuma pieņemšanai.

201 Komisijas minētajai judikatūrai (iepriekš 183. punktā minētais spriedums lietā "TDI", 97. punkts, un iepriekš 183. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *FNCBV*/Komisija, 263. punkts) nav nozīmes šajā lietā, jo pamatojama trūkums otrajā apstrīdētajā lēmumā neļauj Vispārējai tiesai pārbaudīt, vai Komisijas atteikums izpaust Itālijas iestāžu izdotos dokumentus ir pamatots ar minēto Itālijas iestāžu norādītajiem iemesliem, lai izlemtu piemērot vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem no piekļuves tiesībām (šajā ziņā skat. iepriekš 33. punktā minēto spriedumu lietā Zviedrija/Komisija, 89. punkts). Tas, ka Komisijai bija nodoms pieņemt pēc būtības otrajam apstrīdētajam lēmumam identisku lēmumu tādēļ, ka to saista Itālijas iestāžu atteikums, atbilstoši spriedumam lietā Zviedrija/Komisija tomēr nevar Vispārējai tiesai liegt pārbaudīt lēmuma, kas ir šīs prasības priekšmets, likumību.

202 Tādējādi otrais apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo Komisija nav norādījusi Itālijas iestāžu minētos iemeslus, lai izlemtu piemērot vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem no piekļuves tiesībām, līdz ar to nav vajadzīgs lemt par pārējiem iebildumiem, kas izvirzīti otrā pamata ietvaros, ne arī par pārējiem pieciem prasītājas savas prasības pamatojumam izvirzītajiem pamatiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

A — *Lieta T-109/05*

203 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši tā paša panta 3. punkta pirmajai daļai, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējās tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala.

204 Šajā lietā, tā kā prasība lietā T-109/05 tika daļēji apmierināta, taisnīgi novērtējot lietas apstākļus, jālemj, ka Komisija sedz trešo daļu no saviem tiesāšanās izdevumiem un atlīdzina trešo daļu no prasītājas tiesāšanās izdevumiem, kura savukārt sedz divas trešdaļas no saviem tiesāšanās izdevumiem un atlīdzina divas trešdaļas no Komisijas tiesāšanās izdevumiem.

205 Atbilstoši Regulas 87. panta 4. punkta trešajai daļai Vispārējā tiesa var nolemt, ka personām, kas iestājušās lietā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašām. *Caremar*, kas iestājās lietā Komisijas prasījumu atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

B — *Lieta T-444/05*

206 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

207 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Itālijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Padome un *Caremar* atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punktam sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2005. gada 3. februāra Lēmumu D(2005) 997, ciktāl tas attiecas uz atteikumu piekļūt detalizētai informācijai par *Caremar Spa* ikgadējām papildu izmaksām saistībā ar līnijā Neapole-Beverello–Kapri gan ar prāmjiem, gan ātrajiem kuģiem nodrošinātajiem pasažieru pārvadājuma pakalpojumiem;

2) pārējā daļā prasību lietā T-109/05 noraidīt;

3) Eiropas Komisija sedz trešo daļu no saviem tiesāšanās izdevumiem un trešo daļu no *Navigazione Libera del Golfo Srl* (*NLG*) tiesāšanās izdevumiem, bet pēdējā minētā sedz divas trešdaļas no saviem tiesāšanās izdevumiem un atlīdzina vienu trešdaļu no Komisijas tiesāšanās izdevumiem lietā T-109/05;

4) *Caremar* sedz savus tiesāšanās izdevumus lietā T-109/05 pati;

5) atcelt Komisijas 2005. gada 12. oktobra Lēmumu D(2005) 9766;

6) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā T-444/05;

7) Itālijas Republika, Eiropas Savienības Padome un *Caremar* sedz katra savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Czúcz Labucka O'Higgins

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 24. maijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 2489

Strīdu priekšvēsture un procedūra ..... II - 2495

Lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 2502

Juridiskais pamatojums ..... II - 2505

A — Par prasību lietā T-109/05 ..... II - 2505

1. Par strīdus priekšmetu ..... II - 2505

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2505

b) Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2506

2. Par pieņemamību ..... II - 2508

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2508

b) Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2509

3. Par lietas būtību ..... II - 2510

a) Par ceturto pamatu, kas attiecas uz pienākumu norādīt pamatojumu II - 2511

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2511

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2512

b) Par pirmo pamatu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu ..... II - 2517

Par pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, izvēloties juridisko pamatu ..... II - 2518

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2518

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2519

Par otro daļu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma pārkāpumu ..... II - 2520

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2520

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2524

c) Par otro pamatu, kas attiecas uz nediskriminācijas principa pārkāpumu ..... II - 2532

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2532

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2534

d) Par trešo pamatu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu .. II - 2535

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2535

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2536

B — Par prasību lietā T-444/05 ..... II - 2536

1. Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2537

2. Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2541

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 2546

A — Lieta T-109/05 ..... II - 2546

B — Lieta T-444/05 ..... II - 2546